
Francisco Franco: Bič Božji protiv masonerije

13.11.2014. [KNJIGOZORI](#)

Osvrt na knjigu: Francisco Franco y Bahamonde: Masonerija, urednik Emil Čić

Čitajući povijesne činjenice i dojmjljiva svjedočanstva državnika i generala Francisca Franca y Bahamondea o uroti „sektaških otpadnika“ pod vodstvom engleske i francuske masonerije protiv katoličke Španjolske u izvrsnoj knjizi Masonerija (rujan, 2014.), koju je uredio i tiskao poznati hrvatski publicist i teolog mr. Emil Čić, na pamet mi je došla jedna emisija degutantne Latinice iz davne 2006. godine. Prisjetimo se da su već tada dominirali na hrvatskoj nacionalnoj televiziji oni koji su se nadmetali tko će baciti više blata i tko će što više popljuvati sve ono što je hrvatsko, domoljubno, kršćansko, konzervativno, gdje je dr. Franjo Tuđman bio u posebnom ciljniku, a Hrvatska se do 2000. godine od tih istih uobičajeno nazivala „dobom Tuđmanova režima“. Svakako da je perjanica tih „pljuvača“ bio nezaobilazni Denis Latin.

U toj Latinici govorilo se o tajnim društvima. Radovan Horvat, Veliki majstor Velike lože Hrvatske, uz svesrdnu Latinovu pomoć „objasnio“ je hrvatskom puku nevinost i humanost slobodnih zidara, a masonske lože su prikazane kao lože dobrote, dobrotvorstva i svekolike pripomoći

Ljudskom rodu. Istodobno je Latin kao krajnju suprotnost masonerije prikazao katolički svjetovni institut Opus Dei (Djelo Božje) kojega je osnovao sveti Jose Maria Escriva de Balaguer 1928. godine u Madridu i koji je sve godine tijekom Domovinskog rata iskazivao bezuvjetnu potporu hrvatskom narodu. Raznim smicalicama i manipulacijama Latin je prikazao Opus Dei kao desničarsko, nazadno i krajnje opasno društvo. Poseban krimen bila mu je suradnja sa „zloglasnim diktatorom“ Francom. Nakon krajnje tendencionalnih prikaza i priloga, Latin je na kraju emisije mudro stavio prst na usta i „sokratovski“ konstatirao: „Možemo zaključiti da su slobodni zidari liberalno društvo, a Opus Dei konzervativno.“

Latin nije bio svjestan da je tom izjavom gotovo u pravu, ali ne prema njegovom sudu „đavolje inverzije“: dobro = loše, a loše = dobro . Njegovo poimanje konzervativnog je potpuno suprotno od poimanja autora ovog teksta, odnosno prema njemu je to nešto najgore, nazadno, rigidno, ognjištarsko, kršćansko, desničarsko, nešto od čega treba bježati. Za njega je liberalno napredno, demokratsko, europsko, globalno, kozmopolitsko i anacionalno, ono što je ideal čovjekovog bitka. S Latinom se treba složiti kada kaže da je Opus Dei konzervativno društvo, ali zar konzervativno nije ono što štiti sve temeljne ljudske vrijednosti koje su istinski važne čovjeku, Bog, vjera, obitelj, nacija, ljudski moral, dostojanstvo čovjeka i sve povijesne tekovine društva.

Da su masonske lože liberalna društva Latin je ponovo djelomično u pravu. Masonstvo je rodilo liberalizam kako bi lakše vladalo svijetom jer s pojedincom kojemu su država, nacija i vjera stega, a on, kao pojedinac, ishodište svemira, veoma je lako vladati. Međutim, za masonske lože nikako se ne može reći da su liberalne. Zar je to liberalizam kada kandidat prigodom stupanja u članstvo masonskih loža priseže da neće odavati masonske tajne, a u protivnom da mu se raspori utroba, iščupa srce, rasiječe na četiri dijela i slično?

Upravo o „liberalnoj“ naravi masonerije, kako reče famozni Latin, koja je putem najgnusnijih smicalica, podvala i laži rastakala povijesnu katoličku zemlju Španjolsku, ali koja je i zaslužna za izgon Družbe Isusove iz država zapadne Europe, progovorio je Francisco Franco u ovoj jedinstvenoj knjizi. Latinove uvrnute i lažne interpretacije iz te Latinice nadahnule su i mene da u knjizi Vladari svijeta, koju sam tada privodio kraju, posvetim nekoliko stranica katoličkoj organizaciji običnih i krjeposnih ljudi Opus Dei, kao i Vrhovnom zapovjedniku Španjolskih oružanih snaga, časnom generalu Franciscu Francu.

Sveti Escriva de Balaguera osnivanjem organizacije Opus Dei Crkvi je otkrio novi originalni put u promicanju svetosti u svim slojevima društva i u svakom stališu. Ova organizacija običnim ljudima pomaže živjeti kršćanski poziv i radi gotovo isključivo na posvećivanju laika i običnih vjernika. Promiče svijest o univerzalnom pozivu na svetost, odnosno daje temeljnu postavku da je svaka osoba pozvana od Boga da bude sveta. Taj cilj se ostvaruje svakodnevnim obvezama u kojima članovi što bolje služe svojoj obitelji, prijateljima i društvu uz duhovnu obnovu i kršćansku krjepost, redovito pristupaju Svetim sakramentima i raznim tečajevima iz teologije i filozofije.

Opus Dei je jasno organizirana ustanova kojoj je glavna oznaka vjernost Papi i crkvenom učiteljstvu koja uz svesrdnu Božju milost i blagoslov Crkve ostvaruje svakim danom sve veće uspjehe. Danas ima preko osamdeset i pet tisuća članova od kojih je oko tisuću i devetsto svećenika. Ova katolička ustanova kao feniks je iz gorušičinog zrna izrasla u snažni pokret koji se snažno suprotstavlja izumima „Velikog oka“, neoliberalizmu, postmodernizmu, laicizmu i globalnom hedonizmu.

Upravo je to razlog što se našla na udaru „latinaša“, koji je predstavljaju kao desničarsku „kršćansku sektu“, neprijatelja modernog sekularnog svijeta, oporbu Drugom vatikanskom saboru itd. Dapače, ako se Opus Dei smatra organizacijom bliskom generalu Franciscu Francu, stvari iz drugog kuta gledišta sjedaju na svoje mjesto. Opus Dei i njezin osnivač, sveti Balaguer, bili su uvijek bliski samo kršćanskom puku i Katoličkoj crkvi, a ako je kršćanski puk bio na strani regularne španjolske vojske i uzornog vjernika, generala Franca, onda se to može i tako protumačiti.

Treba reći istinu da su španjolski građanski rat, odnosno Francov Križarski rat u Španjolskoj, nametnuli britanski i francuski masoni koji su, poput Listopadske revolucije u Rusiji, htjeli srušiti sve katoličke monarhije na zapadu Europe (što su i učinili) i na vlast kao novi pokus dovesti komunističku, fašističku ili nacističku diktaturu.

Komunistička strahovlada, tzv. Španjolska republika, trajala je pet godina, tijekom kojih je provodila neviđeni teror nad Katoličkom crkvom i svim protivnicima revolucije. Republika je uspostavljena padom Monarhije 1931. godine kada su uz izdašnu pomoć britanske i francuske masonerije na izborima pobijedili republikanci i socijalisti. Iako je već tada Crkva postala metom progona, pravi teror nad Crkvom počeo je 1936. godine kada su po istom scenariju tijesno pobijedili na izborima socijalisti, komunisti i republikanci. Nakon brutalnog ubojstva konzervativnog političara i bivšeg ministra financija Calva Sotela 1936. godine, očito da je kap prelila čašu.

General Franco preobučen u Arapa došao je u španjolski dio Maroka gdje su ga podržale sve vojne jedinice. Preko veleposlanika je prvo započeo pregovore s Ujedinjenim Kraljevstvom, a zatim s Trećim Reichom i Italijom s ciljem dobivanja veće vojne pomoći, ponajviše aviona. Pregovori su bili uspješni sa zadnje dvije države, a pomoć je uskoro stigla i od portugalskog katoličkog predsjednika Antonia de Olivera Salazara. Dana 5. kolovoza, Franco je bio uspješan u probijanju blokade s novopridošlom pomoći i postavio je konvoj brodova s oko 2 000 vojnika. Nakon preuzimanja vlasti na otprilike trećinom Španjolske započeo je građanski rat, odnosno Francov Križarski rat. Na jednoj je strani bila legalna španjolska vojska s vrlo pobožnim katoličkim generalom Francom na čelu, a na drugoj plaćeničke horde britanske i francuske masonerije. Osim španjolskih komunističkih urotnika i ostalih masonskih pokornika, većina je bila strana plaćenička vojska sastavljena od raznih pustolova, bezvjernika, revolucionara, komunisti i anarhista, koji su nakon Drugog svjetskog rata u svojim komunističkim državama obnašali

čelna vladajuća mjesta.

Nakon Francovog vojnog udara sa zvjerskim žarom započinje neviđeni krvavi pir Republike nad Crkvom i svećenstvom. Katalonski anarhist i pisac Joan Peiro piše: „Ako postoji Bog ubijte ga u žaru borbe.“ Radio Barcelona prenosi zapovijed Republike: „Trebaju srušiti Crkvu i sve ono što na nju podsjeća.“ Članovi komiteta dobivaju zapovijedi poput ove: „Ako se radi o svećenicima nema milosti: treba ih sve poubijati bez milosrđa; imamo naređenje da ubijemo sve biskupe, svećenike i fratre.“ Rezultat bezbožničkog gnjeva Republike bio je nezapamćen u povijesti čovječanstva. Posljednjih dana srpnja 1936. godine svakog dana ubijeno je oko 60 svećenika, a na blagdan svetog Jakova, 25. srpnja, ubijeno ih je 95. Tim ritmom ubijanje svećenika i fratara nastavilo se i u kolovozu... Rekapitulacija je slijedeća: anarhisti i komunisti tijekom španjolskog građanskog rata (1936. – 1939.) zvjerski su pobili 13 biskupa, 4 184 biskupijska svećenika i sjemeništara, 2 365 redovnika, 283 redovnice i nekoliko tisuća vjernika laika. (Augustin Kordić: Šest pravih svjedoka vjere, Veritas – br. 4/2001.)

Odjednom su se stvorile dvije Španjolske: Domovina, koja je branila povijesnu katoličku Španjolsku, i „demokratska“ Republika, koja je htjela „iščupati“ Boga iz španjolskog naroda. Rat je sam po sebi brutalan, tako da su se razni zločini događali na obim suprotstavljenim stranama. Razlika je međutim bila golema. Dok su komunistički urotnici poput zvjeradi ubijali svakog simpatizera Francove Domovine, dotle je Franco još 1937. godine zabranio nelegalne egzekucije te je donio ukaz u kojem stoji da svaka smrtna kazna treba biti opravdana i potpisana od njega samoga. No, u svjetskoj historiografiji „brutalnost“ je kao etiketa pripisana samo katoličkom pobjedniku.

Franco je oslobodio Madrid 27. ožujka 1939. godine što je značilo pad Republike. Rat je službeno završio 1. travnja iste godine. Na taj datum, Franco je uzeo svoj mač i stavio ga na Oltar u crkvi i dao prisegu da taj mač više nikad neće upotrijebiti osim ako sama Španjolska ne bude pod prijetnjom invazije. Prisegu se držao do kraja života.

Za vrijeme Drugog svjetskog rata Španjolska, i pored silnog nagovaranja Hitlera, nije zauzela prosovinski stav. Franco je proglasio neutralnost Španjolske. Jednostavno on nije imao ništa zajedničko, osim zajedničkog neprijatelja (masonerije i komunizma), s Hitlerom i Mussolinijem, ljudima čije ideologije nemaju ništa zajedničko s jedinim pravim Bogom kojega je Franco silno ljubio. Štoviše, zgražao se i gorko tugovao nad Hitlerovim napadom na katoličku Poljsku.

Upravo iz ovih razloga neprocjenljivo je značajna Francova knjiga Masonerija, koja će hrvatskom čitatelju, napose povjesniku koji nije imao prigodu saznati istinu o španjolskom građanskom ratu, rasvijetliti ulogu masonerije u razaranju katoličke Španjolske, srozavanju ugleda Monarhije u inozemstvu i potkopavanju njezine moći u tuzemstvu, od osnivanja prve masonske lože u Madridu, koju je 1728. godine utemeljio engleski vojvoda Felipe Wharton, istinski nitkov i pustolov, pa sve do Republike. Knjiga je zbir povezanih članaka koje je Franco pod pseudonimom Joakim Boor objavljivao u dnevnim novinama Arriba od 1946. do 1950. godine. Nabijena je

povijesnim podacima i relevantnim dokumentima koji prodiru u tajne radnje masonerije s njezinim poznatim ciljevima i rovarenjima: mržnjom na Rim i Španjolsku te činjenice da se to niti pod koju cijenu ne želi priznati. Pisana je razumljivim jednostavnim jezikom, kao priručnik u obrani Domovine.

Knjiga je do ovog hrvatskog izdanja Emila Čića prevedena još samo u Kaliforniji na engleski jezik. No, „začudno“ ona više ne postoji u prodaji niti u Španjolskoj niti u SAD-u. Knjiga je čak uklonjena iz fonda podataka španjolskih knjižnica. Zato treba čestitati Emilu Čiću na hrabrosti i snalažljivosti što je jedina politička Francova knjiga objavljena u Hrvatskoj. Isto tako treba pohvaliti prevoditelja i recenzenta knjige Zorana Vernazzu, ne samo zbog izvrsnog prijevoda, već i zbog recenzije knjige u kojoj se posebice osvrnuo na Družbu Isusovu, koja je rođena 1540. godine u Španjolskoj i koja je kao vojujuća crkva spasila jugoistočnu Europu od protestantske hereze. Iako je utemeljitelj Družbe bio Bask, sveti Ignacije Lojola, Španjolci su osim Portugalaca činili njenu jezgru.

Knjigu Masonerija možemo podijeliti u tri povijesna španjolska razdoblja, period Monarhije, doba Republike i Križarskog rata, te Francove Domovine. Ne ulazeći u prepričavanje ovog izvrsnog štiva u kojemu su iznijete stotine do sada prešućivanih činjenica ili vješto preoblikovanih u svjetskoj historiografiji, Franco u prvom povijesnom razdoblju čitatelja upoznaje kako je masonerija rođena u nepokoravanju i otpadništvu od vjere kao protestantski neposluh predvođen i upravljani od engleskog kralja Henrika VIII. Ona se, predvođena „Majkom loža“ (Velikom ložom Engleske), vrlo brzo proširila na europski kontinent rastapajući katoličke države, počevši s Francuskom. Vrlo brzo masonerija je postala nedjeljivo tkivo svih stališa protestantskog svijeta, poglavito u liberalnim i socijalističkim strankama, dok se u državama s katoličkom vjerom ona hrani društvenim otpadcima, liberalima, ateistima, komunistima i odmetnicima.

Upravo su ti masonski otpadnici došli na španjolski dvor iz Napulja 1759. godine zajedno sa vladarom Karlom III. iz kuće Burbonaca. Ministri masoni, koji su dokazano bili protiv Boga i Crkve, okruživali su kralja te ga obmanjivali, a masoni su ušli i u časnički kadar sve do vrhovnog stožera. Potkopavali su Monarhiju dva stoljeća. Onemoćala i umorna Monarhija pala je poput zrelog voća kao žrtva vlastite slabosti, i dogodila se Republika.

Za Franca su svi progoni koje je Crkva pretrpjela od javne vlasti u zadnja dva stoljeća isključivo djelo masonerije i njezinih sljedbenika. Na temelju prikupljenih dokaza Franco detaljno opisuje razorne manipulacije, maestralne urote, podmetanja i gnusne izmišljotine koje je masonerija uprla protiv Družbe Isusove i to upravo u katoličkim zemljama: Portugalu, Španjolskoj, Napulju, Parmi, Francuskoj itd. Družba Isusova, koja je stvorena u vrijeme dok je Luther širio svoju herezu, od samog početka žestoko se borila protiv lažnih dogmi protestanata, koji su iz tog razloga svoju neskrivenu mržnju usredotočili protiv Reda. Masonerija, koja se postupno uvukla u sve pore društva zapadne Europe, uspjela je javnim kampanjama, proizvodnjom i falsificiranjem dokaza

izokrenuti teze. Imajući pravu fobiju od Isusovaca, masonerija se čvrsto držala one Calvinove rečenice: „Isusovce treba ubiti, ili tlačiti klevetama.“

Na opće zaprepaštenje katoličkog svijeta, Kardinalskog kolegija i cjelokupnog episkopata, papa Klement XVI., pod snažnim pritiskom i ucjenama „katoličkih“ monarha, Burbona i janzeista, obznanio je 1773. godine svoju bulu Dominus ac redemptor kojom je bez ikakvih osuda nauka ukinuo Družbu. Jasno da se Franco najviše zadržava na Španjolskoj gdje razgolićuje i pobunu Esquilache iz 1776. godine, koja je značila pobunu protiv isusovaca što je i dovelo do njihovog utamničenja i izгона iz Španjolske.

Zanimljivi su Francovi dokazi kako su se isusovci protjerali iz španjolske kolonije Paragvaja. Isusovci su u Paragvaj došli 1585. godine i tamo su ostvarili jedan od najznačajnijih misijskih pothvata osnivajući zaštićena sela, zvana „redukcije“, u kojima su živjeli preobraćeni i pokršteni Indijanci koji su dragovoljno željeli upoznati Zakon Križnog Puta Isusa Krista. Nakon što je masonerija optužila isusovce za pokušaj atentata na portugalskog monarha 1758. godine, bogatu isusovačku misiju u Paragvaju dodatno se oklevetalo. Masonska urota osmislila je bajku koja prikazuje preobraćenog isusovca po imenu Nikola I., koji se proglasio kraljem Paragvaja, koji pliva u zlatu i bogatstvu dok narod gladije i sl. Tko je ustvari bio predmet urote – veličanstveni „kralj Paragvaja“, čija je Misija naprasno razorena? Zagrebački isusovac, pater Nikola Plantić.

Nadalje, Franco oštroumno determinira odnos masonerije i marksista i komunista. Dok je komunizam protukapitalistički pokret, dotle masonerija služi kao zamjena kapitalizmu (danas ostvareno u globalizaciji neoliberalizma). Dok masonerija osvaja dobro raspoređenu manjinu, komunizam je, iako oponaša masoneriju, politika masa. Marksisti i komunisti ne običavaju biti masoni, ali su masoni njihovi upravljači. Iako Franco ne zalazi u ratna zbivanja španjolskog građanskog rata ostavljajući njegovu analizu povjesnicima, on citira jednu masonsku publikaciju u kojoj otkriva kako je 149 masona tvorilo ustavotvorni Cortes (Parlament) Republike te da je masona posebice bilo među ministrima, gradskim upraviteljima, generalnim direktorima itd.

Poslije Drugog svjetskog rata Španjolska je pod pritiskom masonskih velesila Ujedinjenog kraljevstva i SAD-a bila desetak godina pod ekonomskom blokadom, a nije bila primljena ni u Organizaciju Ujedinjenih Naroda. Franco u knjizi razotkriva i razgolićuje činjenice i postavlja određena pitanja. Na blistavi način zaključuje kako su masoni u većini zemalja zapadnog svijeta poslije Drugog svjetskog rata preuzeli vlast te kako je OUN ustanova koja je postala najveći masonski hram.

Zar je razlog „hermetičkog izolacijskog prstena“ oko Španjolske što u njoj nema „demokracije“, pita se Franco? Kako onda to nije slučaj sa zemljama komunističke strahovlade: sa SSSR-om, Poljskom, Čehoslovačkom, Bugarskom, Rumunjskom, Jugoslavijom? Osim toga, Franco već tada razobličuje gorku činjenicu, u kome smjeru se izvitoperila demokracija koja je postala krivotvorina istinske demokracije u ime naroda.

Ako je razlog izolacije Španjolske suradnja sa silama Osovine, Franco i taj argument opovrgava dajući dokaze kako se Španjolska žilavo odupirala Hitleru i Mussoliniju te postavlja novo pitanje. Zašto taj međunarodni „tretman“ nema Švedska, kroz koju su u ratnim godinama nesmetano prolazili njemački vojni vlakovi za Norvešku i Finsku, a čija je industrija u potpunosti bila u službi njemačkih vojnih snaga? Zašto taj tretman nema niti Danska, koja je dragovoljno dopustila okupaciju i čiji su kralj, vlada i političari ostali u suživotu s osvajačem? Ili pak Švicarska, čija je gotovo cijela industrija mobilizirana za ratne nacističke snage? Franco daje odgovor: u tim zemljama je masonerija velevlast, a ktomu su kralj Danske i kralj Švedske bili visokorangirani masoni 33. stupnja.

Jedini razlog bjesomučnog napada masonske hidre na Francovu Domovinu je taj što je Španjolska postala najčvršći bedem protukomunizma, zato što je uništila izdajničku masoneriju u Španjolskoj, zato što je obnovila Španjolsku na temeljnim nasadima Kristove vjere, što je Katoličku Crkvu proglasila službenom religijom Španjolske, zbog toga što je Domovina postala Božji rukavac mira i koja je pobjegla od „duha Zapada“. Zasiurno da su pobjeda narodne vojske u Francovom Križarskom ratu zlatni plodovi katoličke vjere i dar Božanske volje.

Francisco Franco je 1947. godine Španjolsku proglasio monarhijom. On nikada nije imao želje za kraljevskom titulom. Privremeno je tu poziciju ostavio praznu, a on je de facto bio regent. Nosio je generalsku odoru. Kad je smatrao da je sazrelo vrijeme, postavio je 1969. godine princa Juana Carlosa de Borbona za princa Španjolske, a od 1973. odrekao se i titule premijera Španjolske te je ostao samo vođa Domovine i vrhovni zapovjednik vojske.

Nakon Francove smrti, kralj Juan Carlos I., u kojega je Franco gajio veliku nadu kako će nastaviti put povijesne katoličke Španjolske, vrlo brzo je okrenuo ploču. Širom je otvorio vrata masoneriji i Španjolska je ponovo teško posrnula...

Francisca Franca je Palmarijanska katolička crkva, koja svoje najveće uporište ima u Španjolskoj, proglasila svetcem. Francova kanonizacija nije priznata od strane Rimokatoličke Crkve.

Vratimo se na kraju onoj Latinici. Poznato je da se Latin bojao snimati Latinicu u živo kao neki drugi voditelji, a nije niti imao hrabrosti komunicirati s gledateljima. Njegove emisije su iz tog razloga završavale upravo onakvim zaključkom i „istinom“ kakvu je unaprijed skrojio svojim manipulacijama i falsifikatima. Da bi to postigao, u pravilu je u emisiju pozvao pet-šest poznatih liječnika, anacionalnih globalista ili protunarodnih i protukatoličkih slavoserba, a njima je suprotstavljao ponekog hrvatskog domoljuba. Ako mu rezultat emisije niti pored takvog odnosa snaga nije bio apsolutno uvjerljiv u korist „pljuvača“ Hrvatske, u stanju je bio iz emisije isjeći i do 80% iskaza hrvatskih domoljuba. Zato je taj mali veliki voditelj svoje emisije snimao ranije da bi ih poslije u svojoj „krojačnici“ skrojio i sašio po mjeri „onih drugih“.

Bez obzira na taj omjer snaga, jedan sudionik emisije se grčevito borio protiv one većinske svite

koja je ili gromoglasno navijala za Latina ili pak samo šutljivije slijegala ramenima i klimala glavom u znak potpore voditelju. Budući da mi je za moju knjigu Vladari svijeta „na meti“ bio voditelj emisije te raskrinkavanje laži o institutu Opus Dei, kao i o katoličkom državniku Franciscu Francu, zaboravio sam ime kao i lik, tada još meni nepoznatog, vatrenog domoljuba i zagovornika istine.

U proljeće 2011. godine putovao sam sa svojim prijateljima koje sam upoznao koju godinu ranije, prof. Antunom Abramovićem, dipl. ing. Markom Franciškovićem i mr. sc. Emilom Čićom u Sarajevo na predstavku svoje knjige Masoni i okultisti. Oni su mi bili predstavljajući knjige. Putujući u opuštenu atmosferu slučajno sam spomenuo upravo tu Latinicu i tog „neznanca“ koji je i pored Latinovih „škara“ među poznavateljima te materije bio pobjednik. Na moje radosno iznenađenje Emil je uzviknuo: „To sam bio ja!“

Tako se s ovom briljantnom knjigom Masonerija Francisca Franca zatvorio jedan krug. Kako to da je prevedena baš na hrvatski jezik? Je li Emila Čića netko nadahnua „odozgo“ u ovom poduhvatu? Tu prosudbu neka donese sam čitatelj.

Mladen Lojkić

Share 0 Like Share 2

You need to accept third-party cookies in your browser in order to comment using this social plugin.

Add a comment...

Josip Kokic · Top Commenter · Zagreb, Croatia

Glad za istinom je postala neizdrživa i toliko jaka da je neke ljude a posebice hrvatske branitelji dižući ruku na sebe, ne mogavši više izdržati pandemiju laži i licemjerja. Vrlo je znakovita činje nikada nisu digli ruku na one koji proizvode laži i sve njihove nevolje. Ovaj naš Domovinski obr dokazao da smo kao bojovnici, ratnici u obrani a nikad posezali za tuđim, svrstali se u vjerojatni svijetu. I to je bio jedan od zaloga veličanstvene pobjede neuspordeivo jačeg neprijatelja i sve: moćnika tame . I to je dokaz Božje pomoći pa nije čudo da smo se održali i permanentno bili n. nažalost ponajviše upravo zbog te naše pete kolone koja se povijesno generira i regenerira iz ep godina Veliki meštar zagrebačke masonske lože, mislim da je prezime Kukavica i dnevnik HT\ s koliko se naših političara rukujete a oni su naši članovi. Bili oni članovi ili ne uvijek su članovi smo ovdje gdje jesmo, na rubu pnora i samo nas naša vjera katolička može spasiti i nitko drug Crkvi ih se nataložilo itekako pam sve do Rima, pa se to čak i ne krije svojim javnim činima.

[Reply](#) · [Like](#) · 16 hours ago

Facebook social plugin

NAJNOVIJE

Posjeti danas: 1065

Posjeti ovaj tjedan: 17786